

Mercè Garcia. Quan la filosofia esdevé una gran plaça

«La filosofia no només ha d'estar a l'acadèmia, sinó també al carrer». Aquesta és una de les premisses de Mercè Garcia, la professora de filosofia que considera que l'àgora on es reunien els filòsofs de l'antiga Grècia ha de ser un espai obert on pugui accedir tothom. L'emblema del seu pensament podria concretar-se en una gran plaça com la de Sant Domènec de Manresa, el lloc on ens citem per obrir una conversa.

Mentre observa els ciutadans passejant pel seu entorn, defensa que la filosofia també ha de ser un punt de trobada entre diverses idees. Aquest pensament l'ha dut a col·laborar en projectes més enllà de les aules com el cicle Cosmògraf, els Pessics de Saviesa o els clubs de lectura sobre filosofia que esdevenen espais de reflexió. «En el món tan accelerat en què vivim, la gent agraeix el temps dedicat a cultivar la ment», assenyala.

Quan parla sobre filosofia, de seguida es detecta que és el seu tema. Sota els seus cabells

rinxolats i esvalotats, brollen idees lliures i trencadores sobre la realitat. Des de ben petita, va aprendre a mirar el món amb les ulleres de la filosofia, en fer-se preguntes sobre tot allò que l'envoltava. En aquell temps, vivia al barri de les Escodines amb la família, el districte on actualment encara viu, i sempre se li obrien interrogants sobre les maneres d'actuar dels humans. «Quan vaig topar per primera vegada amb la filosofia en una assignatura a l'institut Pius Font i Quer va ser tota una descoberta. A partir d'aquell moment, vaig saber que aquella era la meva vocació», explica. La curiositat la va dur a estudiar aquesta branca del coneixement a la Universitat de Barcelona, «sense massa expectatives, només amb la inquietud pel saber». En aquest sentit, reconeix que es va deixar guiar pel cor, però també pel cap, «els dos elements indistingibles amb què prenem decisions».

Quan va acabar els estudis, va decidir encaminar-se cap a la docència. Al llarg de la seva trajectòria, ha treballat en diversos centres i, des de fa uns anys, és la professora de filosofia de l'institut Pere Fontdevila, de Gironella, l'indret on li agradaria jubilar-se. Abans, però, encara li queden alguns anys posant en pràctica aquella frase d'Immanuel Kant que deia que «no s'aprèn filosofia, s'aprèn a filosofar». «Per mi no és tan important que els alumnes memoritzin els coneixements com que tinguin un impacte real en la seva vida», afirma. En les classes, busca la fórmula per incidir en els pensaments qüestionant algunes formes de viure i de pensar incorporades. «Sempre els dic que, sense saber-ho, ja són filòsofes i filòsofs perquè en l'adolescència és quan ens comencem a plantejar qüestions essencials», destaca.

El seu amor per aquesta matèria és total i, per aquest motiu, l'entristeix sentir tot sovint que la filosofia té poca utilitat. «De vegades el temps t'ensenya que les coses que pensaves que eren útils no ho són tant i aquelles que consideraves inservibles funcionen molt bé», diu. La Mercè està convençuda que la filosofia ens dona eines per mirar la realitat des de diverses perspectives i enriquir el nostre esperit crític. En aquest sentit, considera essencial sumar forces amb el Grup de Professors de Filosofia de la Catalunya Central o la Societat Catalana de Filosofia, on assumeix el paper de vicepresidenta, per reivindicar, entre altres qüestions, que l'assignatura tingui un pes suficient en l'educació. «Només d'aquesta manera aconseguirem que la filosofia estigui present en les relacions humanes i tingui forma d'una gran plaça acollidora, capaç d'albergar un vaivé d'idees constant».